रेण भक्षयित्वा पुष्टाः सन्तोऽपत्यानुत्पादयन्ति। तस्मादूषा लवणाम्भसा मिश्रितास्तस्यावयवा इति यावत्। सैषा पुष्टिः प्रजननञ्च। तस्मादूषनिवपेन तदुभयप्राप्तिः। अपि च सञ्ज्ञाने प्रदेश एवाग्निराहितो भवति। एतच्चोषरक्षेत्रं पशूनां सञ्ज्ञानम्। पशवो ह्याघ्राणेन तत् संस्थानं जानन्ति। तस्मादूषा आधानस्य स्थाने निवपनीयाः।

एवं निवपनकाले ध्यानविशेषं विधत्ते। "द्यावापृथिवी सहास्ताम्। ते वियती अब्रूताम्। अस्त्वेव नौ सहयज्ञियमिति। यदमुष्या यज्ञियमासीत्। तदस्यामदधात्। त ऊषा अभवन्' [२] यदस्या यज्ञीयमासीत्। तदमुष्यामदधात्। तददश्चन्द्रमसि कृष्णम्। ऊषान्निवपन्नदो ध्यायेत्। द्यावापृथिव्योरेव यज्ञियेऽग्निमाधत्ते' इति। सृष्टिकाले द्यावापृथिव्यौ मध्यगतान्तरिक्षव्यवधानरहिते अभूतां तदा प्राणिनामवकाशार्थमीश्वरानुज्ञया परस्परवियोगं गते। वियोगकाले च स्नेहातिशयात् परस्परमेवाब्रूताम्। आवयोर्यज्ञयोग्यं यत् सारमस्ति तत् सहैव तिष्ठतु। भूसारस्य दिवो वियोगो माभूत्। द्युसारस्य च भूमेर्वियोगो माभूदिति। ततोऽमुष्या दिवः सम्बन्धि यद्यज्ञियं सारं तदस्यां पृथिव्यां सा द्यौ स्थापयते। ते च द्युलोकसारांशा एते दृश्यमाना भूम्यवयवादूषरूपा अभवन्। तस्यां पृथिव्यां यज्ञियं सारमासीत्। तदमुष्यां दिवि भूमिरस्थापयत्। तच्च स्थापितं भूसारं अदो दृश्यमानं चन्द्रमसि कलङ्करूपं कृष्णं, तस्माद्भूसारत्वादूषाणां निवपनकाले तत् कृष्णरूपमत्र तिष्ठति